

آنان که باز مانده اند!

... برای انجام نماز صبحگاهی در مسجد جامع کوفه حاضر شدم. حضرت امیرمؤمنان علی علیه السلام با ما نماز گزارند و پس از سلام نماز رو به قبله نشسته و به ذکر خدا پرداختند و به راست و چپ خود نظر نکردند تا آن که آفتاب زد. سپس رو به ما کردند و فرمودند: در زمان خلیل و دوستم، رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم کسانی بودند که در این شب ها، تا صبح در سجده و رکوع به سر می بردند و چون سپیده می دمید، ژولیده و غبار آلود بودند و پیشانی آنان بر اثر سجده ی زیاد پینه بسته بود. آنگاه که به یاد مرگ می افتادند چون درخت که به تازیانه ی باد می لرزد به اضطراب می افتادند و می گریستند، چندان که لباسشان از اشک چشم تر می شد!

آنگاه حضرت برخاستند در حالی که می فرمودند:

گویا آنان که بازمانده اند در غفلت به سر می برند! ...^۱

^۱ - کافی ج ۲، ص ۵۳ و ص ۵۴ - ارشاد ص ۱۱۴